

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾, rozpatrywane również oddzielnie, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom lub praktykom krajowym uzasadnionym przestrzeganiem ograniczeń w zakresie finansów publicznych, na podstawie których, w momencie rozwiązania stosunku pracy, świadczenia pieniężne na rzecz pracowników organów administracji publicznej, w tym kadry kierowniczej, w żadnym wypadku nie mogą być uznawane za pełniące funkcję substytutu nabytego i niewykorzystanego urlopu?

(1) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie (Polska) w dniu 10 listopada 2022 r. – I. sp. z o.o. przeciwko M. W.**(Sprawa C-693/22)**

(2023/C 35/43)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: I. sp. z o.o.

Strona pozwana: M. W.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1 lit. a) w zw. z art. 6 ust. 1 lit. a), c), e) w zw. z art. 6 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)⁽¹⁾ należy wyklądać w ten sposób, że stoi na przeszkodzie takiemu unormowaniu prawa krajowego, które pozwala na sprzedaż w postępowaniu egzekucyjnym bazy danych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych⁽²⁾ składającej się z danych osobowych, jeśli osoby, których te dane dotyczą nie wyraziły zgody na taką sprzedaż?

(1) Dz. U. 2016, L 119, s.1

(2) Dz. U. 1996, L 77, s. 20; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 015 P. 459 – 467

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Městský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 10 listopada 2022 r. – Fondee a.s./Česká národní banka**(Sprawa C-695/22)**

(2023/C 35/44)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Městský soud v Praze

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fondee a.s.

Strona przeciwna: Česká národní banka

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy osoba, która zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁽¹⁾ w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającej dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (MiFID II) jest wyłączona z zakresu stosowania tej dyrektywy i zgodnie z art. 3 ust. 3 tej dyrektywy nie korzysta ze swobody świadczenia usług w rozumieniu jej art. 34, ma prawo do swobodnego świadczenia usług zapisanego w art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jeżeli sama nie świadczy usług inwestycyjnych na podstawie jednolitego paszportu europejskiego na rzecz klienta mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, ale jest odbiorcą usługi inwestycyjnej od zagranicznego podmiotu, korzystającego z jednolitego paszportu europejskiego, ewentualnie w inny sposób uczestniczy w jej świadczeniu na rzecz klienta końcowego (pośredniczy w jej świadczeniu)?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy prawo Unii, w szczególności art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stoi na przeszkodzie przepisom zakazującym pośrednikowi inwestyjnemu przekazywania zleceń klienta zagranicznemu podmiotowi zajmującemu się obrotem papierami wartościowymi?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 173, s. 349.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Apelatiwen syd Warna
(Bułgaria) w dniu 14 listopada 2022 r. – postępowanie karne przeciwko TP i OF**

(Sprawa C-698/22)

(2023/C 35/45)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Apelatiwen syd Warna

Postępowanie karne przeciwko

TP i OF

Pytania prejudycjalne

- I. Czy substancje, które nie są sklasyfikowane w załączniku I do rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Unią a państwami trzecimi, lecz które zidentyfikowano jako wykorzystywane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, mogą być przedmiotem kwalifikowanego przestępstwa przemytu w rozumieniu art. 242 ust. 3 Nakazatelen kodeks (kodeksu karnego, zwanego dalej „NK”) (jako materiał), w sytuacji gdy ani prawo krajowe, ani mające zastosowanie prawo Unii, nie wymagają specjalnego reżimu prawnego przywozu takich substancji? Artykuł 242 ust. 3 NK jest przepisem blankietowym i odsyła do innych szczególnych przepisów, wyraźnie regulujących przywóz prekursorów. W tym rozumieniu, czy krajowy art. 242 ust. 3 NK (mający analogiczne brzmienie z art. 354a zdanie 2 NK) jest zgodny z art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”), jeśli nie istnieje ustawowy wymóg dotyczący rejestracyjnego reżimu prawnego przywozu podobnych materiałów, który mógłby zastąpić przepis blankietowy określony w przepisach prawa karnego?
- II. Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej:
 - II.1. Co oznacza „wykorzystywanie do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych”, zgodnie z art. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 111/2005 — czy należy przez to rozumieć proste zmieszanie substancji w celu otrzymania środków odurzających i substancji psychotropowych lub może to również oznaczać uczestnictwo substancji w reakcjach chemicznych, w ramach których syntetyzuje się środki odurzające lub substancje psychotropowe?